

Колко много маски!

Пенчо зъпа предъ витрината и въздиша. Ехъ, да има десетъ левчета! Ще си купи най-страшната маска и ще изплаши всички деца на улицата.

Ето тамъ една жълта, съ тѣсни, кривогледни очички и съ заострени ябълки. Съ нея ще заприлича на китаецъ. Ето две кучешки. Едната съ тѣпа муцуна, другата е съ остра. Сжщински кучета! Има и меча глава съ халка на бърната. Но за мечата маска трѣбва и кожухъ. Тънкото Пенчово палтенце не отива. До вълчитѣ маски има дяволска глава съ рогчета, съ остъръ носъ и съ тънки, извити вежди.

Пенчо погледна нагоре. И изтръпна. Отъ жгъла го гледаше кждрокоса глава съ дебели бърни, съ едри бѣли зѣби и голѣми биволски очи.

— Негъръ! — пришепна си Пенчо. — Ей че е страшенъ! Загледа го втренчено Пенчо,

загледа го и негъртъ. Усмихна се страховито Пенчо, усмихна се и негъртъ.

— Я вижъ ти! — отстѣпи Пенчо. — Маска, пѣкъ като жива!

Нея ще купи. Ще помоли майка си за пари. Ако тя не му даде, ще поиска отъ баща си. Ако и той не даде, ще се разсърди. И ще заплаче ако щатъ, но ще я купи. Майчице! Какъ ли ще изглежда съ нея! Негъръ, сжщински негъръ! Ще тръгне изъ улицитѣ, а децата ще тичатъ следъ него и отъ далече ще го сочатъ съ прѣстъ:

— Негъръ! Негъръ!

Пенчо ще мърмори нѣщо неразбрано и хората ще си мислятъ, че приказва по негърски.

Най-сетне Пенчо получи десетъ лева.

— По-добре книжка да бѣше си купилъ, — гълчеше го баща му. — Отъ книжката щѣше да научишъ нѣщо полезно...

Но Пенчо не го дослуша. Той